

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

AL PEU DEL SOT

—¿Pera enterrar á la Solidaritat veniu? ¡A qui hem d' enterrar es á vosaltres, que sou una colla de morts!

SERIA ja hora de que al Congrés dels Diputats se li borrés el nom que dú i se li posés el de Casa de los escándalos.

Perque, efectivament, allí se surt avuy á escándol per día; escándol presenciat i fruhit per numerós públics, en el qual y en primera fila brillan, com ja's pot suposar, las senyoras.

Després del provocat per las trremendas «revelacions» de'n Tressols y en Memento, ignocentment infladas pel diputat italo-espanyol senyor Azzati, ha vingut l'escándol de la denuncia de'n Macías.

¿Quí es aquest senyor y de qué tracta la seva ruidosa denuncia?

Com que la materia es delicada y'l caminar ab peus de plom per certs terrenos casi resulta—com el vot electoral—obligatori, pera evitar malas interpretacions y relliscadas, deixémlo parlar á n' ell mateix.

Don Joan de Macías es tinent auditor de primera classe de l'Armada y desempenya en el ministeri de Marina un càrrech importantíssim. Ab aquest caràcter, que'l posa en possessió de molts secrets, l'home's dirigeix al Congrés y li presenta una denuncia relacionada ab l'adjudicació de l'esquadra, que abraça els dos següents punts:

1.º Al dictarse las dos reales órdenes fecha del 4 de Febrero de 1909—*Diario Oficial del Ministerio de Marina*, número 27, página 145—y 14 de Abril de 1909, se han cometido por el señor ministro de Marina dos delitos definidos y castigados por el párrafo primero del artículo 369 del Código Penal Común, que dice: «Los funcionarios públicos que á sabiendas dictaren ó consultaren providencias ó resoluciones injustas, en negociaciones contenciosas-administrativas ó meramente administrativas, incurrirán en la pena de inhabilitación temporal especial en su grado máximo á inhabilitación perpetua especial».

2.º Los acuerdos tomados en Consejo de ministros que han servido de base á las dos reales órdenes citadas, fechas 4 de Febrero y 14 de Abril de 1909, constituyen dos delitos definidos y castigados en el párrafo primero del artículo 369 del Código Penal Común, de los que son responsables los señores que componen el Consejo de Ministros.»

El senyor Macías ja ho veu que lo qu'ell afirma es molt gruixut, pero aixó no l'amolina, donchs, «al presentar esta denuncia—dú—lo hace el que suscribe con la esperanza de que exista número suficiente de señores diputados que estimen como inexcusable deber presentar la proposición acusatoria á que se refiere el artículo 55 de la ley de 11 de Mayo de 1849 que dispone la tramitación necesaria para exigir responsabilidades á los ministros por delitos cometidos en el ejercicio de sus funciones.»

Y com á ramellet final, acaba el senyor Macías ab aquestes gravíssimas paraulas:

«Ya sabe el firmante que al hacer esta denuncia arriesga por lo menos el ridículo ó la indiferencia, pues esta clase de actos son ciertamente desusados cuando se trata de combatir las injusticias de los poderosos, pero sabe también que es incompatible con su deber de español y de funcionario público el no cooperar á la recta administración de justicia y el hacerse moralmente cómplice, siquiera sea con la complicidad del silencio, de las tristes consecuencias de los hechos realizados que envuelven un escandaloso empleo de los caudales públicos y un desprecio irritante para los que algún día expondrán su vida y su honor en barcos inútiles y peligrosos que han de servir, y el tiempo se encargará de demostrarlo, para los fines de la defensa nacional.»

Los señores diputados encontraran las pruebas de las acusaciones contenidas en esta denuncia al examinar la documentación que constituye el expediente respectivo, y los demás elementos de juicio que estimen oportuno reclamar.»

Presentada, com hem dit, la denuncia al Congrés, l'escándol que allí s'ha armat es dels que deixan rastre. El Govern, alegant els alts interessos de la defensa nacional, no vol que certs detalls del assumpte vinguin á ser del domini públic; un grup de diputats s'empenya en discutirlo y esbrinarho tot.

Entre tant, el senyor Macías, no se sab ben bé per qué, ha sigut empronat per disposició de la jurisdicció de Marina.

¿Qué hi ha en el fons de tot aixó?

¿Es realment la denuncia una cosa seria y ben fundada? ¿Es una lleugeresa d'un home ofuscats? ¿Es tal volta una maniobra del trust, furios més que may contra'l Govern, que segons malas llengües no'l deixa viure?

El temps ho dirá.

Permétisse'ns entre tant una observació que'l lector pot glosar al seu gust:

¿Veritat que seria graciós veure naufragar una esquadra, ja avans de ser construhida?

PIF-PAF

Els moments actuals prenen una transcendencia suprema pera l'avenir de Barcelona i de Catalunya. En les eleccions del dia 2 de Maig se plantejará un problema magne del moviment català. Per virtut de l'esclat sempre sant i gloriós de la Solidaritat, Catalunya afirmà la seva personalitat colectiva i la seva voluntat d'esser autònoma. Ara cal veure si, un cop afirmada Catalunya, aquesta

ha de fer via pels camins del conservadurisme i del reaccionarisme, o bé si ha de seguir l'ampla ruta ascensional i triomfal de la llibertat. Tot l'avenir de Catalunya està en aixó.

S'entaula la batalla entre dretes i esquerres, entre la Barcelona del passat i la Barcelona de l'avenir. Els carlins van am la Lliga. I els carlins deien l'altre dia en el seu diari: «Nosaltres anem a la lluita per la Religió».

Una noble bandera està alçada. Els seus plecs, malgrat entre ells s'hi amagui un nom vell i fracassat, onejant al vent de les generoses renovacions, porten una bella inscripció: CANDIDATURA AUTONOMISTA REPUBLICANA.

La nostra opinió

Volém sapiguer la candidatura que confeccionan las esquerras republicanas. Es possible que per lo difícil que resulta sempre treure del demunt la pesada carga dels petits ambiciosos y las patums consagradas, figuri en la candidatura algun nom que nosaltres borraríam per decencia ó per higiene; pero nosaltres no podém exigir que'l poble

Republicans, liberals y bloquistas

Brenar de protesta, celebrat á la font de la Teja, de Madrid, el passat diumenge.

participi dels nostres desafectes y dels nostres particulars punts de vista, y creyentnos obligats á no pertorbar la lluyta, callarém els nostres escrúpols y cumplírem el nostre deure de treballar pel triomf de la candidatura que acordin els antics partits federal, progressista, unió y nacionalista, convertits en un sol partit republicà de Catalunya.

Naturalment que preferíram veure al poble republicà ab prou consciencia y prou capacitat pera escullir de totes las candidaturas republicanas als homes més honrats y més intel·ligents, desentenenentse d'etiquetas, de sugestions y de disciplinas, pero per desgracia el desinterés y la bona fé posan á la massa únicament en condicions d'obeir, y la cohesió y la concordia son els esperons que poden avivar millor els seus entusiasmes. Per aquest motiu nosaltres creyém una obligació respectar las decisions dels que tenen la representació dels partits ajuntats, y ens guardarém de refredar entusiasmes senyalant els desacerts en que poden incorre els encarregats de dirigir la lluyta.

Las properas eleccions ens dirán si la esquerra catalana té la forza suficient pera que en lo successiu tingui d'esser considerada com á un dels principals factors de la vida política de Catalunya. No voldrá dir res, pera qui sápigua apreciar exactament las cosas, que la dreta regionalista tregui vots en número superior á la suma dels que obtingui la candidatura nostra; tinguis en compte que els regionalistas tindran l'agregació dels vots carlins y d'alguns altres elements dels anomenats d'ordre, mentres la candidatura republicana continuarà sofrint la segregació de una massa immensa de bons republicans, allunyats temporalment del nostre camp per escrúpols mal compresos ó sugestions desatinadas.

No's podrá contar la forza de l'opinió republicana de Barcelona pels vots que ajunti la candidatura dels partits republicans que s'affiliaren á Solidaritat, pero la votació que s'obtingui, que creyém será brillantíssima, probará que 'ls republicans que's feren solidaris per amor á Catalunya, no perderen ab son contacte ab altres elements menos avansats ni un borrall de sas conviccions republicanas, ni una engruna de son entusiasme per la llibertat, ni una molla de son immens amor al progrés.

Anemhi ab entusiasme á la lluyta; portemhi el sanítos exemple del nostre desinterés, apoyant als candidats que's designin; demostrém la nostra abnegació callant davant del nom que no'ns plagui; fem obra de germanor pera que tot els republicans que ab motiu de las eleccions municipals ens hem ajuntat, vensuts ó vencedors, ens trobem després tan lligats estretament per afectacions imborrables que sigui ja impossible tota nova desunió. Fem que la lluyta present ens fassi l'efecte d'una verdadera y coral soldadura.

JEPH DE JESPU

INCOHERENCIAS

S'ha mort, si no s'ha mort... Ben poca vida li queda, quan es duptosa. El respirar d'un cos inerte, que 'ls metjes aguantan ab un ayre artificial á l'aroba closa, no es pas viure. Y la Solidaritat ja no viu. Se l'ha anada á buscar pera que fassi del seu ofici de coalició electoral, y els que la cuydan han respost que no resistiria l'esfors...

La sola explicació que's dona d'aquesta abstenició capital, es la de que aném á elegir regidors, es á dir, delegats á un cos deliberant, en el que la Solidaritat no hi té funcions adecuadas, perque son fun-

tras lleys estatutarias. Las suspensions constitucionals, precursoras de la Lley borda de Jurisdiccions, foren també l'estímul precursor de la Solidaritat. Un amich meu ne protestá tot sol, y la seva protesta congriá l'embrió solidari, extenentse en fullas de petició á las Corts, que per primera vegada juntaren las firmas de catalanistas y republicans. Al Congrés están arxivadas, com á testimoni històrich. La protesta del meu amich, publicada en un diari republicà, li valgué un processament intrincat—ab complicacions que juristas com l'Azcarate consideravan monstrosas—y que no's ha acabat fins ara, ab l'amnistia; exceptuat dels indults que entretant s'han decretat. Quan el meu amich ne rebí la primera enhorabona la farà posar als diaris, com es costum dels personatjes polítichs.

Aixó era al Desembre del any cinch. Aquella Solidaritat embrionaria exigia el manteniment d'un mínim de llibertats y l'igualtat de tots els ciutadans davant de la llei. Perque era de sentit democràtic, no hi entraren els conservadors ni els tradicionalistas. Vingué l'espatx de las Jurisdiccions, y la Lliga, vigilanta, feu la Solidaritat Catalana, en la que hi entraren tots els partits. La protesta doctrinal contra todas las extorsions de drets del ciutadà y la proclamació de l'igualtat davant de la llei, se restringí á una protesta «sentimental» per «l'ultratje inferit á Catalunya». Res d'exigir un mínim de llibertats, ab el manteniment inviolable de la Constitució, res de proclamar la sobirania del ciutadà, ab sos drets de pensar lo que li plagui y de dirho com y quan li sembli sense més repressió que la fundada en danys evidents... Aixís no s'hagueran pogut concentrar tots els catalans á dins de la Solidaritat. Els que's diuen demòcratas y que tenen partits regimentats, deixaren perdre l'iniciativa de la solidaritat liberal: en una base tan ferma com la de la Constitució del Estat; segurament perque ni á Catalunya ni á l'època nostra fora viable, perque no hi ha prou liberals, veritablement enemichs del despotisme.

L'altra Solidaritat, la que portá aquella gernació silenciosa á desfilar pel Saló de Sant Joan, el 20 de Maig de 1906, va créixer maravellosament, perque no imposava cap declaració de liberalisme. Alguns dels seus apòstols (el Sr. Duran y Ventosa) ha declarat, sent solidari, que la suspensió de las garantías constitucionals es motivada, com arma de govern; el senyor marqués de Camps, senador solidari, votá l'escandalosa lley de Repressió, que'l senyor Maura 'ns guarda pera que'l Congrés l'aprobi en un *dir Jesús*, quan no fem bondat...

Circunstancial y tot, la Solidaritat evidentment atenuá las grollerias de la nostra vida política, y de moment—en aquell espectacular *Aplech de la Protesta*—semblá que seria una forza temible contra 'ls poders despòtichs. Després, á Madrid se van adonar de que no mossegava... Cent cinquanta mil ciutadans de Catalunya se n'entornavan á casa després d'haver votat, perque's trobavan massa sols davant del govern.

L'Aplech de la Protesta y las eleccions legislativas, foren els moments d'intensitat solidaria. Aquells milers d'homes al torin, tot un crit, y'l voleyar blanch dels mocadors, semblavan la gent d'una nova era, l'expansió d'una energia subversiva que cap poder constituït havia d'aturar... Passá temps, y la protesta s'esbravá; en lloch de la multitud amenassadora, una junta de regidors y diputats *cuyats* aprobaren sense obrir boca lo que 'ls maná en Prat de la Riba: que's demanaria la derogació de la Lley de Jurisdiccions quan las circunstancias senyalesin l'oportunitat. Si del clam de l'Aplech de la Protesta, del fonament de la Solidaritat se'n volia fer un mandat imperatiu, pera sos representants,—y qualsevol diria que no'n pot ser més d'imperatiu—aquests representants notificavan al poble que no'n acaten de mandats imperatius; que aixó es una intolerable coacció, d'estil revolucionari, ja passat de moda. De la multitud, á la colla de delegats; de la colla á las declaracions dels directores del moviment, la protesta s'ha extingit. Els de la dreta y els de l'esquerra aconsellan sense embuts que ho deixin corre. «En Maura fora el primer en derogar la Lley de Jurisdiccions; pero es que no's pot, no's pot...»

Las eleccions legislativas, ab el prólech tràgich d'Hostafranchs; en Cambó ab el pit atravessat per una bala; la quietut dels carrers pels que no hi passaven més que homes que parlavan baix; tot tancat y barrat... semblava una «jornada gloriosa» del segle passat. D'aquellas eleccions á las d'ara, no cal senyalar la devallada.

Queda del programa solidari solemniament proclamat al Tívoli, «el reconeixement de la personalitat de Catalunya». Els republicans no hi havian pensat may. Els catalanistas no l'esperan de cap govern espanyol. Els regionalistas s'accontentan ab la lley de Régim Local, com á *sucedani*; troban que si no hi ha café, ja es prou bona la xicoira...

Es la quebra de la Solidaritat. ¿Y el poble? Una part, la resignada ab els amos, ha seguit als solidaris. Un'altra part, la més grossa... va ab en Lerroux!

¡Sempre, sempre aquests dilemas de las qüestions mal plantejadas! D'en Cambó á n'en Lerroux!... ¿Ahont son els nostres? Ab la suposada *esquerra solidaria* no s'hi pot comptar... Son els que pera anar tots junts, no han anat á cap banda... Ara's troban separats, y encare saben menos ahont anar.

Enfront de la Lliga, acampada al mitj de la Solidaritat, que s'ha servit dels republicans, com ahir dels clericals, ó dels carlins ó dels conservadors, y que no té cap motiu pera rebutjar el convit del *Bruni* á entrar en la «Solidaridad del orden» ab el Comitè de Defensa Social y els conservadors *caciquistas*... no hi trobém més que la multitud invertibrada d'en Lerroux; son els d'en Lerroux. ¡Pobra genteta ingenua, que s'escalfa ab promentensas d'un daltabaix pera demà al demati, y no's convens de que aquest demà no arriba may! ¡Pobres ilusos, que s'alimentan de paraulas buydas; contents ab la *Republica*, ab la *Revolució* que un home 'ls crida de dalt d'una tribuna bruta ó del escenari d'un teatro polsós!

¡Si sabessiu que n'és de trista y desconsoladora la vostra sumissió á las ordres del *gefe*, que tan sóls té de prometre res! S'accontentan ab res, ni edifican res, ni destrueixen res: s'están delirant á la Casa del Poble; ruína migrada d'una casa inhabita-

La primera parada

—Aquest any se veu que 'ls melóns han vingut més aviat que de costum.
¡Triheu y remeneu!... Llástima que no 'ls donguin á tatx!...

Un que vol «sacrificarse»

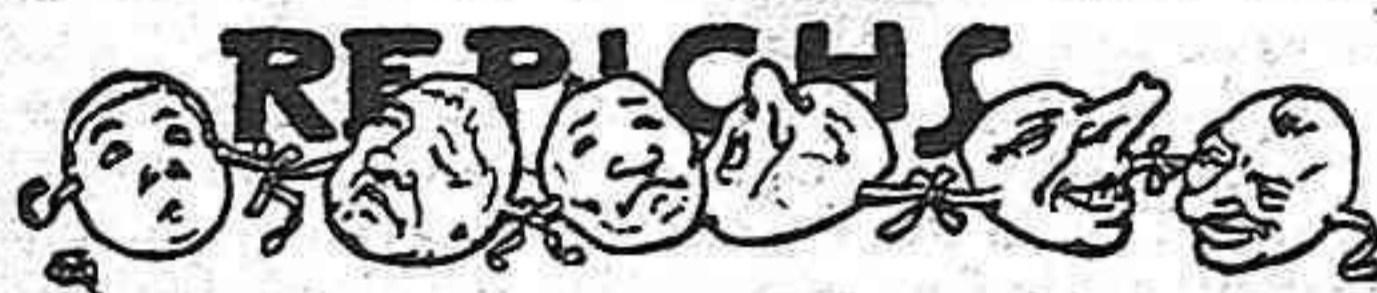

—¿Ja saben que penso anar en candidatura?
—¿En quina?
—¡Ah!... Aixó m' es igual. Mentres pugui entrar á la Casa Gran, tant se me 'n dona anarhi pels blancs com pels negres.

del ministre una promesa importantíssima qu'en essència resol la qüestió y que representa una indiscutible victòria. Aquesta promesa es la de que si aqueixos delictes socials als quals se refereix l'esmena d'en Carner no quedan inclosos en l'amnistia, serán objecte d'indults particulars. Es á dir, l' hora de la llibertat vindrà pels obrers presos per fets de vaga, especialment pels condemnats d'Alcalá del Valle, á favor dels quals s' ha aixecat á Espanya y al extranjer un gran clamoreig.

Aquí teniu, donchs, com la paraula honorada d'en Carner haurá conseguit una obra de reparació social. Y en Carner, qu' es y ha estat sempre un home liberal, es y ha estat també sempre un catalanista. ¿No destrueix l'acte d'en Carner tota una llegenda que al entorn del moviment de Catalunya s' havia format? Segurament per aixó la premsa de Madrid ni tan sòls ha donat compte del seu discurs.

A. R. y V.

DESDE 'l passat diumenge, la iglesia católica té una santa més: Joana d' Arc, la Donzella d' Orleans, cremada viva pel clero l' any 1431.

¿Com es—dirá 'l lector—que si llavoras y rostirila, ara l' ha feta santa?

¡Ah! La teocracia es així.

Ella s' ho guisa y ella s' ho menja.

Y al parlar de menjar aludim, naturalment, als quantiosos ingressos y als magnífichs talls que la beatificació de la famosa Donzella deurá proporcionar á l' Iglesia.

20,000 duros justos y rodons ha promés el sultá del Marroch al súbdit seu que tingui la bondat de portarli al Roghi, mort ó viu.

El tal Roghi, com ja saben vostés, es un pretendent que no para de buscar bronquina al simpálich Muley-Hañid.

Ara falta saber quina cantitat pensa donar el Roghi al qui li porti, viu ó mort, al sultá Muley.

Perque, que no s' aclareixi aquest punt—pensarán segurament els digníssims moros—es impossible resoldre quin cap s' ha de tallar.

Oh, el civisme del nostre poble!

Passan de trescentas las renunciaciones de presidents de mesa para las próximas elecciones.

Naturalment; s' hi havia de contar ab la rebaixa d' aquests Tios Pacos.

—Qu' es aixó de feros presidir una taula electoral!—deuen dirse ells.

Y es clar...

Si 's tractés de presidir una taula ben parada y servida pe 'n Pince, hi hauria cops-de-puny.

L' Avi Brusi no pot dissimular l' inmensa alegría que li han produhit las darrereras escissions solidarias.

Y ara ell, tant consegüent ab las sevas formas, després d' haver dit sempre mal de Solidaritat, s' uneix y apoya á tota la gripia de la dreta.

A la seva edat no li está bé fer cosas lletjas, se nyor Diariol!

Ja ho veig; s' ha desencaminat d' ensá que surt de nits.

Cálculs d' un ministerial:

—Aquesta vegada, ab el vot obligatori, anirán á las urnas 60 mil vots de ciutadans que no havían votat may. Aquests ciutadans tots son dels nostres, gent de sa casa, conservadora... Ab aixó, podem anar segurs al copo.

Es alló que 's diu:

Qui no s' aconsola es perque no vol.

Un ministre ha dit que 'l Govern únicament está disposat á apoyar las candidaturas que tinguin carácter comercial ó mercantil.

Vet' aquí una cosa que 's podían estalviar de dir-la. Perque tothom las sab las simpatías que 'ls mauristas tenen pel comer.

Y sinó, que parlin els botiguers multats y empresarios.

Que 'ls nostres governants están pel comer y pel mercantilisme?...

Sí, senyors; están pel negoci... en el mal sentit de la paraula.

Cantarella que deu entonar á horas d' ara en Maura, tot esgarrapant la guitarra nacional:

«Macias, pobre Macias,
con tu grave acusación,
Macias, pobre Macias...
m' acias gran compasión.»

Virtut, instrucció: heus' aquí lo que sempre dura. Ab aquests vestits, que no 's fan malbé, l' home está segur de que may se veurá despullat.—G. de Jove-llanos.

Á LO INSERTAT EN EL ULTIM NÚMERO

- 1.ª EMBUT NUMÉRICH.—Clarinet.
- 2.ª TERS DE SILABAS.—Música, Sirena, Canari.
- 3.ª TAJETA.—Arrels Mortas.
- 4.ª GEROLIFICH.—Un sol déu y varias donas.

Caballers: Jaume Mercé, Roberto Borrrell, Joseph Casas (a) Esparteret Petit, Joseph Sumell, Rodrigo Nabon, Francisco Rodríguez (Carambolista), Tresina Palau y Pijoan, y Pere Cortacáns (a) Llegidor LA CAMPANA: No tenen condicions.

Caballers: E. Gerubern, Manel B. Fontás, Eduardillito Saló, y A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Entren en candidatura.

Caballers: El senyor Tres ulls: Ja es una mica extrany ja, aixó de que las escalas floreixin al pujarlas ó baixar las... En Paul Verlaine ab tot y ser raro, no va dir may una cosa tan rara.—Jaume Compte: En plé bosch se titula la seva poesia... Millor que dignés En plena anarquia literaria.—F. T. C.: En els seus versos hi ha tendresa y emoció. Va á parlar formal: si persisteix en la deriva, vosté será poeta. Cuidi la forma y no 's prodigui massa, que aixó encare no es perfecte.—J. Dalmau: ¿Cantars?... Cantém, donchs:

Mi mujer es una perla
y mi suegra es un tesoro,
pero cuan está enfadada
se posa más fiero que un toro.

Y ab motiu. Quan se té un gendre que pert el temps així, tota hidrofobia es poca.—Iristerra: ¿Vol dir que aixó no ho ha tret del Manual de felicitaciones?...—F. D. (a) Aladí Salashá: Vosté diu á la seva Dulcineya:

Pensa que aquí hi ha alguna cosa
per conmovre las tevas entranyas...

Quina cosa será aquesta?... Vinga un maniquí anatómic d' aquells de ca 'n Clatsolles!...—R. A. (a) Pau de las Calzas Curtas: Aixó depén de la compaginació. Quan n' hi caben n' hi van, quan no n' hi caben... La materia continúa impenetrable. Respecte á lo de la tarjeta, haurá estat erro ó coincidencia. Ens confessém pecadors y prometém esmena.—Pere Gravet: Ay, Señor, qu' es tendre y diminutiú aquest pareado!

Tas dentetas molt blanquetas,
tas galletas vermellitas...
Qu' es com si diguessim:
Ball manetas
toca las tetas
tòcales tú que las tens boniquetas.

Prométim que no hi tornaré may més y sinó crido al sereno.—Joseph C. Sadurní: Pot obrar ab tota llibertat, no faltava més!... L' original segueix en carter y ara com ara no li podriam assegurar res.—R. Muntané y B. Pons: L' interès hi es molt escàs y, ademés, tenen molt poca darrera-botiga.—Timoteo Cumí: Si tenim temps de arreglarla, anirà un día ó altre. El xisto es aprofitable; la forma es bastant descuidada.—Riuró y Vall: Es molt migrat tot aixó... Sembla un gastament de tres mesos. Procuri retenerho fins als nou, ó sino no farà may res de bó.—Jep Koch: Y pensar que 'n coloca tantas, el doctor Andreu!—R. Estaragués: Els versos, fora d' alguna assonancia y alguna acentuació llibertaria entén bé. Lo que no 'ns dóna res de nou es l' assumpto.—C. R. El Notenteng: Prou que l' entench, lo que hi ha es que no 'm convens.—Un que porta tres geps: Qué hi vol fer!... Es alló que diuen: Dels pecats dels pares, els fills ne surten poetas!—Revellí: No s' emboliqui. Dels dos qüentos que 'ns envia, en l' un hi tindrà que veure la Lley de Jurisdiccions, y en l' altre la Junta de Reformas Socials.—A. D. P.: No es possible complaure' l, Ho sento.—Joan P. Cañameras: Pobre Mossén Cinto!... ¿quí li havia de dir que, fins després de mort, sortiria un Cañameras á robarli... la tranquilat!...—P. Romaguera y R.: Gracias. Sembla que aixó es cosa feta, y no n' hi haurá necessitat.—Joseph Caballé: ¿De modo que...?

Una parella amorosa
propet del riu va baixant,
y ab pas y veu melindrosa
cosetas van explicant!

Son efectes de la primavera; pero no s' hi amohimi ab aquestas cosetas. Lo que no 's cogui per vosté, déixiho cremar.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

¡ATENCIÓN!

El vinent, dissapte, día 1.º de Maig,
VIGILIA DE LAS ELECCIONES MUNICIPALES,

La Campana de Gracia

publicará NÚMERO EXTRAORDINARI

La lluyta electoral * Actualitats políticas * Espléndida ilustració

8 páginas

10 céntims